

Eva Andreas Tunadalskyrkan, Köping 190317

Luk 7:36-50

”Den kämpande tron”

Vad är det egentligen som är riktigt och viktigt? Ja, den frågan kan man ställa efter att ha läst dagens evangelietext. Istället för en lugn stilla måltid med god gemenskap och samtal, blev det dramatik och en helt annan vändning än vad kvällens värd hade tänkt sig

Det var i sig inget ovanligt att någon objuden gäst kom in på en måltid, man hade det öppet, men det som var ovanligt var att det var en kvinna bland alla män, och inte vilken kvinna som helst utan hon kallades ”synderska”, med stor sannolikhet en prostituerad kvinna, med allt vad det innebar av trassliga, sårade relationer och avståndstagande. Hon skulle hålla sig långt borta från allt vad sociala relationer hette, och verkligen inte komma in på en fest hos en farisé, som skulle se till att alla renhetslagar och bud följdes.

Vi vet inte vad som hade hänt innan, men man kan bara ana att hon stött på Jesus i något sammanhang och att han har bemött henne på ett annat sätt än de män hon vanligen mötte. En man som inte var ute efter hennes kropp, utan såg henne för den hon var, viktig, värdefull, med ett människovärde. Kanske hade hon redan vid det mötet fått erfara hur han hade sett hennes förtvivlan och ånger över sitt liv, och upprättat henne, och att hon nu när hon fick höra att han var i närheten ville berätta för honom om hur mycket det hade betytt för henne. Eller också var det så att hon hade hört ryktet om honom och ville träffa honom personligen och därför slängde all hänsyn överbord, för att det var så viktigt för henne att få möta honom.

Och när hon mötte Jesus svämmade alla hennes känslor över. Normalt fick en kvinna inte närma sig en man som hon gjorde, och definitivt inte vidröra honom fysiskt. Men den här dagen blev allt så annorlunda: Hon ställde sig bakom honom vid hans fötter, (männen halvlåg till bords och därför kunde hon stå vid hans fötter), hon grät av glädje och kanske lättnad att få möta honom, men också överväldigad av känslor, hon vätte hans fötter med sina tårar och

torkade dem med sitt hår och hon kysste hans fötter och smorde dem med sin balsam.

Och det märkliga är att Jesus lät det ske. Men han såg djupare än de andra gjorde, han såg hennes inre, han såg vikten av att hon fick komma med alla sina känslor till honom och få bekräftelse av honom, att få sina synder förlåtna.

Idag kan vi få komma till Jesus med allt det som är vårt, smärta, ångest, ånger över det som blivit fel, över allt det där vi inte själva rår på. Och tänk att vi får komma precis som vi är. Vi behöver inte förstå oss, vi kan få vara helt öppna inför honom. Det kan ske hemma i bönevrån, i en miljö där vi är trygga, en del kanske går ut i skogen eller någon annanstans där man är ostörd och ropar ut sina känslor. Ibland är det nödvändigt att tala med någon man känner förtroende för, och dela sina tankar och få hjälp att se och förstå. I våra psalmböcker finns en ordning för bikt, där man inför en pastor eller medmänniska bekänner det som blivit fel och blir tillsagd syndernas förlåtelse. Jesus tar emot oss precis sådana vi är, han ser på oss med kärlekens ögon han ser goda och dåliga sidor men vill hjälpa oss.

Kvinnan fick höra orden: Din tro har hjälpt dig, Gå i frid. Och indirekt: Hon har fått förlåtelse för sina många synder, ty hon har visat stor kärlek.

Simon, dagens värd var mycket undrande. Hur kunde Jesus tillåta något sådant. Om han nu är en profet, som så många säger, då borde han veta vad det är för kvinna som finns där. Kanske vi kan känna igen Simons attityd, inte utifrån den specifika situationen men mer allmänt: hur kan Jesus vilja ha med den eller den att göra, hur kan den och den som är på det sättet få vara i närheten av Jesus, det är ju ett hopplöst fall, det är ju bedrövligt.

Men Jesus ställde Simon till svars, och tvingade honom att tänka till. Kanske har vi upplevt det också ibland. Det kan svida ganska ordentligt, när man inser att Jesus tänker på ett annorlunda sätt, och att man själv tänkt fel, men att det i slutändan förhoppningsvis leder till något positivt: Två män stod i skuld hos en penningutlånare. Den ene var skyldig femhundra denarer, den

andre femtio. När de inte kunde betala efterskänkte han skulden för dem båda. Vilken av dem kommer att älska honom mest?” Simon svarade: ”Den som fick mest efterskänkt, skulle jag tro.” – ”Du har rätt”, sade Jesus, och vänd mot kvinnan sade han till Simon: ”Du ser den här kvinnan. Jag kom in i ditt hus, och du gav mig inte vatten till mina fötter, men hon har vätt mina fötter med sina tårar och torkat dem med sitt hår. Du gav mig ingen välkomstkys, men hon har kysst mina fötter hela tiden sedan jag kom hit. Du smorde inte mitt huvud med olja, men hon har smort mina fötter med balsam.

Synd, förlåtelse, kärlek – det handlar mer om relation än regler, om att leva nära. Simon uppgift att se till att lagens bud efterlevdes var viktig, men det skedde på bekostnad av kärleken, av närheten till varandra. Vem älskar mest? Den som får mest efterskänkt.

En bibelöversättare berättade om svårigheten att översätta ordet förlåta, eftersom begreppet överhuvudtaget inte fanns i samhället. Om någon hade gjort något fel, så lämnade den som hade blivit utsatt byn, vilket innebar att den som förnärmat honom skulle skämmas och den förnärmade få sin hämnd. Och det var ingen idé att försöka få någon att glömma det som hade hänt (vilket ju är en av betydelsena i den kristna förlåtelsen – det som förlåtits är bortglömt). Så småningom kom man fram till att det gick att kombinera några begrepp, som gjorde uttrycket förlåtelse tydlig. Det är långt på svenska, men blev viktigt för det samhälle de levde i just där: Förlåtelse är ett självvalt beslut om att oåterkalleligt och förbehållslöst sudda ut något ur tankarna. En gång till: Förlåtelse är ett självvalt beslut om att oåterkalleligt och förbehållslöst sudda ut något ur tankarna.

Jag väljer att sudda ut något, och kommer till Jesus för att få hjälp med det. Det verkar inte som att Simon hade upplevt så mycket av undret att få sina synder efterskänkta, men han förstod tydligen bilden ändå. Vem älskar mest? Den som fått mest förlåtet. Vi har olika erfarenheter, ingen av oss kan gradera någon annans upplevelser, det viktiga är att vi låter erfarenheten av hans kärlek hjälpa oss att se med kärlekens ögon, både till Jesus och våra medmänniskor.

Gästerna, förmodligen andra fariséer, vid måltiden häpnade, dels över skeendet i sig, men också över Jesu ord till kvinnan: Dina synder är förlåtna. Det var ju bara Gud som kunde förlåta synder, och här kommer nu Jesus och säger att han gör det. Vad skulle de tro, var deras farhågor att han gjorde anspråk på att vara Gud riktiga, och vart skulle det leda i slutändan?

Ja, det visade sig i samband med påsken när Jesus gripits och förts till översteprästen för förhör. Då ställdes han inför frågan: är du Messias, den välsignades son, och enligt Markusevangeliet svarar han: Det är jag, och ni skall få se Människosonen sitta på maktens högra sida och komma bland himlens moln. Då slet översteprästen sönder sina kläder och sade: Vad ska vi nu med vittnen till? Ni har hört hädelsen. Därmed hade dödsdomen över sig.

Men det stannade inte där. Jesus blev levande igen, han undervisade sina lärjungar, de fick del av den heliga andes kraft, och när Petrus på pingstdagen ställde sig upp och predikade blev följden: (Apg 2:37) Orden träffade dem i hjärtat och de frågade Petrus och de andra apostlarna: Bröder, vad skall vi göra. Petrus svarade: Omvänd er och låt er alla döpas i Jesus Kristi namn, så att ni får förlåtelse för era synder.

Kanske fanns några av Simons gäster med då och kom ihåg vad som hände med kvinnan, och förstod lite mer av vem Jesus egentligen var.

Jesus såg då och ser idag. Han vill möta oss mitt i vår vardag, mitt i våra positiva eller negativa attityder och visa på sin makt. Han vill visa oss vad förlåtelsen innebär, och vill sända ut oss för att kunna ge budet vidare till dem vi möter: du är älskad, du är viktig, du har möjligheter.

AMEN